

די ניסינו "אחוות עמים" / משה סגל ת ג ו ב ה

ב"ה, ערב חג השבועות תדש"ס, ירושלים בין החומות.
אל ידידי, תושבי אלון שבות, שלומכם ישגא.
בתשובה לפניתכם אלי, בשאלת תגובה לדברי ידידי הרב יהודה שביב, שפורסמו אצלכם
תחת הכותרת "בין הלחיים" - הריני מתכבד להעיר כדלקמן:

(א) "כתם"

אם תגובה (אפילו לא שקולה ולא מוצלחת) נגד אויבי ישראל שואפי דמנו היא "כתם" - הרי מעשיהם של אהוד בן גרא, גדעון, שמשון וכו' מתתיהו ובניו, אנשי "השומר", המחתרות בתקופת המנדט, כולם "כתמים" בתולדות עמנו. ומדוע אנו מתגאים בהם וחוגגים את חג החשמונאים, יום העצמאות ושחרור ירושלים? כל "אנשי הרוח" (מלבד יחידים) תורניים וחילוניים, כל העסקנים, כל המפלגות חברו יחד נגד עם ישראל השב למולדתו, כדי להכניע את שאיפתו לחרות, את תחושת רבונותו, את רצון החיים שלו, את הגאווה והכבוד שלו; כדי להחזיר אותו למנטליות של גלות ושל פחד (ופחדת יומם ולילה), ושל התישרות לפי הקנים שגורמים זרים מכותיבים לנו: בבטחון, במדיניות, בתרבות וכו'. עזבנו את ארצות הגלות ואת הגלות החדרנו במולדת.

(ב) חטא

חטאנו להומניזם, לכבוד האדם ולשלום. עשינו אידיאליזציה של "החיילים האלמונים" - כה דברי הרב שביב המוכיח והמייסר.
האם עלינו להזכיר ולשוב ולהזכיר, את הדם היהודי של זקנינו, נשינו וטפנו הנשפך באכזריות, ע"י הזרים הרשעים, זה שנים על שנים? האם מותר לנו ללמד זכות עליהם? כבר אמרו: "המרחם על הרשעים סופו מתאכזר לצדיקים". שאול המלך אשר ריחם על מלך עמלק, הוא שציווה להרוג את כהני ה' בנוב. ו"רחמנותו" זאת העמידה את כלל ישראל בסכנת כליה בימי המן האגגי...
לכן: "ישמח צדיק כי חזה נקם, פעמיו ירחץ בדם הרשע". ולמחריבי ארצנו אנו אומרים: "אשרי שישלם לך את גמולך שגמלת לנו".

(ג) הטפת מוסר

הטפת מוסר נגד "אלימות" ונגד "נטיה דרנוישית" וכו', לעם היהודי, אשר דורות רבים נרדף באכזריות על יהדותו, ע"י הנצרות (דת הרחמים) וע"י האיסלם, ואשר עמי התרבות - מחד, והעמים מסביבנו, מאידך - עינם צרה בתחיתנו הלאומית ובתחילת הגשמת תקוותינו - אין לך טעות גדולה מזו.
אנו עם שרידי חרב וחרבן, שארית הפליטה, אשר שבה לארץ תקוותיה. לא תקפנו איש ולא חמסנו. שילמנו הון עצום בעד קרקע שנגזלה מאתנו, שילמנו פיצויים מופרזים בעד בתים שנגזלו מאתנו, כדי שנוכל לשוב ולשבת בהם. מתרומות אחינו בגולה וממיטב המיסים שלנו אנו מפרנסים את אויבינו היושבים בתוכנו: בחינוך, בעבודה, בביטוח לאומי, בכריאות וכו', מגדלים סטודנטים עם זכויות יתר, באוניברסיטאות שלנו, להיות מנהיגים להסתה, לרצח ולהשמדה. כל הנצחונות שהיו לנו בכל המלחמות, היו תוצאה של התנפלויות והתקפות עלינו יזומות על ידי אויבינו. הרב שביב, אנא הפנה מוסרך אליהם.

(ד)

"להזהר ממסירות נפש" ככה !? והרי התורה מצווה עלינו, ואנו קוראים בפרשת שמע: "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך". ואמרו חז"ל: "אפילו נוטל את נפשך". ור' עקיבא הגדיל ואמר: "מתי תבא מצוה זו לידי ואקיימנה" לולא מסירות הנפש - המלווה אותנו מאז היותנו לגוי - האם היתה שארית לנצח ישראל? עלינו לחנך דור של גבורה,

"שלא יעשה מלאכת ה' רמיה", כפי שמביא הרמב"ם בהלכות "מלכים ומלחמותיהם" ולשים כל מגמתנו לנצח את אויבי ה' וישראל.
לולא מסירות הנפש של חיילנו בכל המלחמות, האם יכולנו להחזיק מעמד מול אויבינו העדיפים עלינו במספרם ובכלי הלחימה שלהם?

(ה) "רוחב דעת". "ריבוי ערכים, איזון והרמוניה - יצילוננו מ"הקצנה", "צמצום ודלדול עולמנו" - זאת עצתו של הרב שביב.

כבר נסינו די. נסינו להיות "אדם בצאתך". להיות שמן על גלגלי המהפכת של הסוציאליזם המתקדם. הטפנו להומניזם, לשויון העמים. תרמנו את מיטב הכשרונות שלנו למען "האידיאלים הגדולים של האנושות". מה התגמול שקבלנו מעמי העולם? - השמדת 6 מליונים מאחינו, השמדת התרבות היהודית בארצות מזרח אירופה, המהווה בית כלא למליונים מאחינו.

גם כאן, בתקופת דור התחיה, נסינו ובקשנו "אחונות עמים", דו-לאומיות, מתן זכויות יתר לזרים מבלי להטיל עליהם חובות.

מה התגמול שקבלנו? - מעשי רצח, השמדת רכוש, ו"אמנה" המחייבת את השמדתנו מארצנו. רב ומחנך בישראל, צריך להטיף לעזיבת כל אלילי הגויים ותורות הכזב שלהם. לשיבה אל תורת אבותינו, אל מוסר היהדות האמיתי (שאיננו מחניף לרשעים, ו"הבא להרגך השכם להורגו") לאהבת ישראל, לאהבת ארצנו, לקיבוץ גלויות, למלכות ישראל (של אמת משוחררת מעול הגויים) ולגילוי השכינה בעולם כולו.

(ו) שלמות המוסר. נכון. צדק צדק תרדוף. יש לרחם על כל הבריות. - "מה הוא רחום - אף אתה רחום", ובודאי שיש לכבד זכויות של כל בני נח וחלילה מלגזול או להונות כל אדם.

אבל דין ממשיכי דרכו של עמלק - שאני, דין גוזלי ארצנו - שאני, דין שופכי דמנו - שאני. כך צווינו בתורת משה: "והורשתם את כל יושבי הארץ מפניכם... והתנחלתם את הארץ... - ואם לא תורישו את יושבי הארץ מפניכם - והיה אשר תותירו מהם, לשכים בעיניכם ולצנינים בצדיכם... והיה כאשר דמיתי לעשות להם אעשה לכם". (במדבר ל"ג, נ"ב-נ"ד).

משה סגל

המצפה לישועת ה', ידידים המברככם בקבלה מחודשת של תורת סיני

עשיו שונא ליעקב - הלכה

"וירץ עשיו לקראתו..."

ויפול על צואריו וישקהו."

למה נקוד על "וישקהו"?

שלא נשקו בכל לבו.

ר' שמעון בר יוחאי אומר:

הלכה!

בידוע שעשיו שונא ליעקב

אלא נהפך עליו באותה שעה ונשקו.

(ספרי בהעלותך ט, ט"ו)